

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 228/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 8 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 24/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż oskarżony G. O. wypełniając swoim zachowaniem znamiona czynu zabronionego nie popełnił przestępstwa, albowiem działał w warunkach obrony koniecznej, odpierając bezpośredni,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

bezprawny zamach na swoje życie i zdrowie, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego materiału dowodowego wskazuje, iż brak jest przesłanek do przyjęcia obrony koniecznej, a gdyby nawet uznać, że takie przesłanki zaistniały, to zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że zostały przekroczone granice tego kontratypu i G. O. powinien ponieść odpowiedzialność jak za przestępstwo,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mających wpływ na jego treść, polegający na wysnuciu przez Sąd I instancji z przedstawionego przebiegu zdarzenia wniosku, że oskarżony działał w obronie koniecznej odpierając bezprawny i bezpośredni zamach na dobro chronione prawem, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie

	<p>materiału dowodowego, a zwłaszcza analiza sposobu działania oskarżonego, dokonana z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzi do wniosku, iż zachowanie oskarżonego polegające na zadaniu ciosu pokrzywdzonemu zaistniało w sytuacji braku realnego zagrożenia jego osoby ze strony K. K., a w konsekwencji nie było działaniem w obronie koniecznej i stanowiło realizację znamion czynu zabronionego z art. 156 § 1 kk.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Prezentację wyników przeprowadzonego postępowania odwoławczego należy rozpocząć od uwag traktujących na temat uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Otóż w dokumencie tym, konkretnie na jego stronie</p>				

9, Sąd Okręgowy sformułował jak najbardziej trafną konstatację, „(...) że sytuacji, w której znalazł się oskarżony nie można było rozpatrywać fragmentarycznie, ale należało ocenić całokształt zdarzeń poprzedzających bezpośrednio uderzenie pokrzywdzonego przez oskarżonego, zwłaszcza, że sytuacja ta była dynamiczna i trwała dość krótko.” Rzecz jednak w tym, że Sąd pierwszej instancji, jakkolwiek ustalił wspomniane okoliczności („zdarzenia”), to jednak nie zaprezentował ich w sposób precyzyjny i chronologiczny, lecz niejako „wplótł” je w rozważania, które to mają przekonać, że działanie G. O. zostało zrealizowane przez niego w warunkach obrony koniecznej. Co więcej, wbrew swego rodzaju „zapowiedzi”, o której mowa powyżej, Sąd meriti nie poddał tych okoliczności wszechstronnej analizie, a ograniczył się w tym zakresie jedynie do

stwierdzenia, że
wcześniejsze
zachowanie
oskarżonego
przejawione wobec
M. S. „(...)”
uznać należy za
niewłaściwe
(...)” (strona 9
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku). A zatem,
w obliczu takiej
sytuacji, a ściślej
rzecz ujmując
w obliczu
przyczożonych
zaniechań Sądu
Okręgowego, w tym
miejscu koniecznym
staje się
przedstawienie
uwarunkowań, które
zmaterializowały się
bezpośrednio przed
uderzeniem K. K.
przez oskarżonego.
Zaprezentowanie
tych uwarunkowań
było
zaś i jest nad wyraz
łatwe, jako że zostały
one utrwalone w
dobrym jakościowo
zapisie
video pochodzącym
z kamery
usytuowanej na
zewnątrz lokalu i to
kamery
ukierunkowanej
niemalże idealnie na
miejsce, w którym
zaistniało zdarzenie
(k.53, pliki
192.168.1.100_KAM
6_main_20190127030345_030410.mp4
oraz
192.168.1.100_KAM
6_main_20190127030416_030655.mp4).

Odwołując się do wspomnianego zapisu wskazać więc trzeba, że sekwencja zdarzeń poprzedzających działanie oskarżonego, które jest istotą zarzucanego mu czynu była następująca: po wyjściu z lokalu, oskarżony, M. M., S. K., a także P. L. stali w ogródku przylegającym do lokalu, przy czym ich zainteresowanie koncentrowało się na drzwiach wejściowych do tegoż lokalu, z którego to wyszedł i usiłował podejść do wymienionych K. K.. Natomiast nieustalony mężczyzna powstrzymywał pokrzywdzonego i uniemożliwiał mu podejście do oskarżonego, S. K. i M. M.. Następnie ten ostatni wyszedł „na czoło” grupy, a jego gestykulacja oraz gestykulacja K. K. nie pozostawiają wątpliwości, że pomiędzy nimi trwała wymiana zdań. W jej trakcie K. K. podszedł do M. M., a za nim podążył pracownik ochrony lokalu, który w międzyczasie

z niego wyszedł, to jest M. S., a ponadto do grupy mężczyzn podeszli, wspomniany wcześniej nieustalony mężczyzna i pracownica baru, M. K.. W dalszej kolejności, oskarżony, M. M. i S. K. zaczęli się wycofywać z terenu ogródka na jezdnię, a było to konsekwencją tego, że „napierał” na nich pokrzywdzony, który cały czas prowadził rozmowę z wycofującym się M. M.. Wówczas to, pomiędzy tego ostatniego a pokrzywdzonego wszedł oskarżony, a jego gestykulacja pozwalała się zorientować, że starał się „rozdzielić” K. K. i M. M.. W tym momencie, stojący obok M. S. złapał za odzież S. K. i z dużą siłą popchnął go tak, że S. K. „zatoczył się”. Wtedy to, zza pleców oskarżonego wyszedł M. M. i skierował się w stronę M. S., a gdy do niego podszedł, ten prawą ręką uderzył w twarz M. M.. Niemalże w tym samym momencie, oskarżony uderzył prawą ręką w twarz M. S., który to

na skutek ciosu upadł na ogrodzenie okalające teren lokalu, natomiast G. O., wycofując się, przemieścił się na środek jezdni. Wtedy dobiegł do niego pokrzywdzony, który trzymał prawą rękę w sposób wskazujący, że zamierza zadać cios. Wówczas oskarżony kopnął lewą nogą w nogę pokrzywdzonego, a następnie uderzył K. K. lewą ręką w twarz. Ten ostatni upadł na jezdnię i w tym samym momencie, G. O. wyprowadził w stronę pokrzywdzonego niecelne kopnięcie lewą nogą, przy czym towarzyszący mu zamach był taki, że lewa noga oskarżonego, przemieściła się wzdłuż całego ciała pokrzywdzonego, który wówczas, w pozycji na wznak, leżał już na jezdni. W dalszej kolejności, M. K. psiknęła gazem w twarz S. K., a następnie oskarżony oraz S. K., oddalili się z miejsca zdarzenia. Nieco wcześniej uczynił to P. L..

Odwołując się do zaprezentowanych okoliczności, w

pierwszej kolejności,
niejako
dla porządku
wskazać należy,
osobą która w czasie
zajścia rozmawiała z
pokrzywdzonym,
a następnie została
uderzona przez M.
S., jest M. M., a
nie S. K., jak ustalił
to Sąd Okręgowy.
To bowiem M.
M. posiada okulary,
miał
ciemne buty, o
których wspomina w
swoich zeznaniach
P. L. (k.279),
a przede wszystkim
trzeba zauważyć, że
to S. K., jak wynika
to z jego zeznań
oraz z wyjaśnień
G. O., oddalił się
z oskarżonym z
miejsca zdarzenia,
gdy tymczasem,
osoba uderzona
przez M. S. pozostała
na nim. To wszystko
oznacza, że osobą tą
był M. M.. Natomiast
analizując działania
poszczególnych
osób, które
zmaterializowały się
zanim oskarżony
uderzył w twarz K.
K.,
a także działanie
G. O., które
stanowi przedmiot
zarzucanego mu
czynu, zdaniem
Sądu odwoławczego,
uprawniona i jak
najbardziej
uzasadniona jest
konstatacja,

że M. S., G. O., K. K. a niewykluczone, że również i M. M. oraz S. K. brali udział w bójce przewidzianej w art. 158 § 1 kk. Innymi słowy, materiał dowodowy uzyskany przez Sąd pierwszej instancji, już na etapie postępowania przygotowawczego przeprowadzonego w niniejszej sprawie, stwarzał podstawę do przyjęcia, że zdarzenie, które jest, a właściwie powinno być istotą tej sprawy, w ujęciu przedmiotowym obejmuje, nie tylko uderzenie pokrzywdzonego przez oskarżonego, ale również te wszystkie okoliczności, które poprzedzały to uderzenie, natomiast w aspekcie podmiotowym dotyczy nie tylko G. O., ale także innych, uczestniczących w zdarzeniu osób. Tymczasem prokurator, z niezrozumiałych powodów, zawęził, tak przedmiotowe, jak i podmiotowe granice analizowanej sprawy, oskarżając wyłącznie G. O. i to o takie działanie, które jakkolwiek wywołało

daleko idące skutki, to jednak, mimo wszystko, stanowiło tylko końcowy fragment opisanego wcześniej zdarzenia. Co więcej, autor aktu oskarżenia, nie tylko w opisanym w nim zarzucie, ale również w uzasadnieniu tego aktu, zbył całkowitym milczeniem okoliczności, które poprzedzały uderzenie pokrzywdzonego przez oskarżonego. Opisując ten fragment zdarzenia prokurator ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że „przy wychodzeniu doszło do konfliktu z obsługą baru, gdyż niektóre osoby chciały wyjść na zewnątrz z butelkami z piwem. Przed barem doszło do popychania pomiędzy kilkoma osobami. Przy furtce doszło do wymiany zdań, po czym K. K. wyszedł na środek ulicy i próbował uderzyć G. O., który uchylił się, a następnie uderzył pięścią w twarz K. O.” (powinno być K. K. - uwaga Sądu Apelacyjnego).
Takie,

a nie inne
zakreślenie przez
prokuratora
przedmiotowych
granic rozpoznania
analizowanej
sprawy, oczywiście
powoduje, że w
trakcie ponownego
jej rozpoznania nie
będzie możliwe
ustalenie
ewentualnej
odpowiedzialności
karnej oskarżonego
w kontekście
przepisu
art. 158 § 1
kk. Stanowiłoby to
bowiem
przekroczenie
zakreślonych przez
prokuratora
granic oskarżenia G.
O. i tym samym
naruszałoby jedną
z fundamentalnych
zasad procesu
karnego jaką jest
zasada skargowości.
Natomiast
w toku powtórnego
procedowania w
niniejszej sprawie,
nie tylko możliwe,
ale wręcz konieczne
będzie
uwzględnienie przez
Sąd pierwszej
instancji tych
wszystkich
uwarunkowań, które
zmaterializowały się
bezpośrednio przed
uderzeniem K. K.
przez oskarżonego.
Nie ulega bowiem
wątpliwości, że to
właśnie te
uwarunkowania

pozwalają udzielić odpowiedzi na pytania, czym było determinowane zachowanie oskarżonego i w konsekwencji i co najistotniejsze, czy faktycznie posiadało ono charakter obronny. Zważywszy zaś na to, że zgromadzony przez Sąd Okręgowy materiał dowodowy jest kompletny, sformułowanie tych odpowiedzi już obecnie jest możliwe, a skoro tak, to oczywiście należy przyznać rację apelującemu, że okoliczności poprzedzające działanie zarzucone G. O. prowadzą do oczywistego w swej wymowie wniosku, a mianowicie, że jego postawa była konfrontacyjna. Co prawda to nie G. O. zainicjował zdarzenie, niemniej jednak trzeba zauważyć, że bezpośrednio po tym, gdy M. S. popchnął S. K. i uderzył w twarz M. M., oskarżony również uderzył w twarz tego ostatniego. Innymi więc słowy, tego rodzaju zachowanie G. O. było, swego rodzaju, odpowiedzią

na wcześniejsze zachowanie M. S.. Z kolei odpowiedzią na wspomniane zachowanie oskarżonego, było postąpienie pokrzywdzonego, który to dobiegł do G. O. i usiłował go uderzyć. Wtedy to oskarżony urzeczywistnił działanie objęte skargą oskarżyciela publicznego. A zatem, z przedstawionej sekwencji działań poszczególnych osób uczestniczących w zdarzeniu jednoznacznie wynika, że w trakcie tego zdarzenia oskarżony był nie tylko osobą atakowaną, ale sam również atakował. Co więcej, jego działanie podjęte wobec M. S., konkretnie uderzenie go w twarz, było determinantą działania, które z kolei wobec oskarżonego podjął pokrzywdzony K. K.. W takiej zaś sytuacji nie sposób przyjąć, że zmaterializowane wobec tego ostatniego działanie G. O. posiada cechy przewidzianego w art. 25 § 1 kk kontratypu

obrony koniecznej.
Na prawo do
działania w takiej
obronie,
jak przekonuje
ugruntowane w tym
zakresie
orzecznictwo (na
przykład: wyrok
Sądu Najwyższego z
dnia 26 lipca 1971
r., IV KR 119/71,
OSNKW 1971, nr
12, poz. 190, wyrok
Sądu Najwyższego z
dnia 9 czerwca 1988
r., I KR 168/88,
OSP 1990, z. 8, poz.
304, wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
2 kwietnia 2009 r.,
IV KK 397/08, Biul.
PK 2009, nr 6, s. 29,
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia 3
października 2018 r.,
III KK 458/18,
LEX nr 2561056,
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia 13
maja 1997 r., II
AKa 94/97, Prok.
i Pr.-wkl. 1998/5,
poz. 20, wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Katowicach z dnia
29 października
2005 r., II AKA
344/05, Prok. i
Pr.-wkl. 2006, nr
4, poz. 13) oraz
piśmiennictwo (na
przykład: Jacek
Giezek, komentarz
do art. 25 kk,
teza 15, System
Informacji Prawnej
LEX, Włodzimierz
Wróbel, komentarz

do art. 25 kk, tezy 31, 32, 33, 34 i 35 System Informacji Prawnej LEX) nie może się bowiem powoływać osoba, która tak jak oskarżony, akceptuje konfrontacyjny charakter zajścia i w konsekwencji uczestniczy w nim, niejako w podwójnej roli, a mianowicie jako osoba, która odpiera zamach na swoje życie bądź zdrowie oraz osoba, które dokonuje takiego zamachu na życie bądź zdrowie innego uczestnika zajścia. Odmienne w tym zakresie stanowisko Sądu pierwszej instancji jest więc błędne, w związku z czym, również błędna jest odzwierciedlona w zaskarżonym wyroku, a będąca konsekwencją tego stanowiska decyzja Sądu Okręgowego o uniewinnieniu oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Procedując w niniejszej sprawie po raz wtóry, Sąd Okręgowy obowiązany będzie ponownie przeprowadzić cały

proces orzecznicy, przy czym na tym jego etapie, który polega na gromadzeniu dowodów, w przypadku tych o charakterze osobowym, Sąd pierwszej instancji może skorzystać z możliwości przewidzianej w art. 442 § 2 kpk, chyba że wyniki przeprowadzonego postępowania, mimo wszystko, zrodzą konieczność przeprowadzenia wspomnianych dowodów (wszystkich bądź tylko niektórych) w sposób bezpośredni. Powinnością Sądu Okręgowego będzie także uwzględnienie zaprezentowanych powyżej wskazań, uwag i spostrzeżeń, jak również zgłębienie, oczywiście w granicach określonych w akcie oskarżenia, problematyki związanej z oceną prawną działania, które zarzuca się oskarżonemu. Zważywszy bowiem na okoliczności przedmiotowe tego działania, a konkretnie zważywszy z jednej strony na to,

<p>że obrażenia ciała, które stwierdzono u pokrzywdzonego zostały spowodowane jednym uderzeniem w twarz, z drugiej zaś na to, że powstanie i rozległość tych obrażeń była również determinowana silnym stanem nietrzeźwości pokrzywdzonego, koniecznym staje się rozważenie, a następnie rozstrzygnięcie, czy zarzucane oskarżonemu zachowanie należy postrzegać przez pryzmat przepisu art. 156 § 1 pkt 2 kk, czy też w kontekście przepisu art. 156 § 2 kk.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek jest zasadny z powodów</p>			

zaprezentowanych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi	# art. 454 § 1 k.p.k.	

	<p>pierwszej instancji. Brak podstaw do przyjęcia, że oskarżony działał w obronie koniecznej i w konsekwencji, brak podstaw do uniewinnienia go od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	
Zwiąże o powodach uchylecia		
Powodem kasatoryjnej decyzji Sądu odwoławczego były uwarunkowania przedstawione we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia.		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Rozstrzygnięcie w przedmiocie opłat z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu	

	<p>odwoławczym oskarżonemu G. O. oraz oskarżycielce posiłkowej Z. K., a także o zwrocie kosztów dojazdu obrońcy oskarżonego do siedziby Sądu Apelacyjnego w Szczecinie zapadło na podstawie § 2, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019.18 j.t.).</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	7. PODPIS	
	SSA Małgorzata Jankowska SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak	
1.11. Granice zaskarżenia		

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie, że oskarżony działał w obronie koniecznej.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej Z. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie, że oskarżony działał w obronie koniecznej.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------